

Ook mieren doen soms iets wat niet op mierengewoonte lijkt. *) Er was een mooie *Cattleya*-bloem open gegaan in mijn tuin op Depok. Ik sneed de bloem af en nam haar mede naar Weltevreden. Daar werd zij in een glaasje water gezet. Den anderen dag waren er gaten in gevreten. Bij onderzoek bleek dat mieren zulks deden. Eerst bijten zij de boven nerf weg en dan het daaronder gelegen celweefsel. Nerven of liever ook in de bloembladen, hier en door voorkomende vezels laten zij als witte draden staan. Ik had vroeger die draden, die als het ware de bloem en kelkbladen hun stand doen houden nimmer opgemerkt. Ze zijn van buiten niet als de z.g. structuurnerven waar te nemen, maar komen in het midden van de dikte der bloem en kelkbladeren voor. Is het gat groot, dan moeten ook die draden er aan geloven en worden zij door de mieren opgepeuzeld.

Toen herinnerde ik mij dat ik eens verwonderd was toen ik ergens op Sumatra twee groote boschmieren op den rand van een blad vond. Zij waren beide dood en hadden waarschijnlijk een stuk uit het blad gevreten, misschien bevatte dat wel vergift. **)

Depok.

D. VAN MULLEM.

*) Er zijn verscheidene *mieren*-soorten, die plantaardig voedsel (vloeibaar) gebruiken. Vooral eigen gekweekte zwammen. Het vernielen van bladeren heeft meest een ander doel n.l. het verkrijgen van een geschikten voedingsbodem voor die zwammen-cultuur.

**) 't Kan ook tengevolge van een ouderdomskwaal geweest zijn, want insecten zijn in 't algemeen zeer ongevoelig voor plantengiften. Men kan met goed resultaat vliegen kweken in een brei van strychnine en verrot vleesch.

Red.

GESTORVEN ALS SLACHTOFFERS VAN HUN PLICHT.

Ik hield er waterlelies op na. Heel bescheiden in tonnen. Er waren bloeiende bij, mooi blauw-paarsebloemen, riekend naar hyacinthgeur. Wanneer zoo'n bloem opengaat dan ziet men op den stempel steeds eene mooie door hare zwaarte min of meer platgedrukte parel. Ge behoeft haar niet weg te nemen want zij, is van water. Maar mooi „doet” zij, die kristalheldere groote parel. Zij is omringd door meeldraden die er als trouwe schildwachten om heen staan. Dan komen de kroonbladeren het kleinood, wat wij bloem noemen, volmaken.

Ge blijft niet lang alleen bewonderaar, want door geur en pracht aangelokt, komen kleine bijtjes (*Melipona*'s) bezit nemen van al het lekkers en moois. Zij vliegen af en aan, dwars zich werkende door de meeldraden. De druppel verdwijnt na korteren of langeren tijd. Daar komt een wolk het zonlicht verduisteren en de mooie bloem sluit zich. Ook de meeldraden neigen hunne hoofdjes over de plaats waar eens de parel lag, en één of meer bijtjes zitten als in een kooi gevangen. De bloemstengel buigt zich en de mooie gulle bloem wordt een wreed wezen en doodt onder water hare gasten en weldoeners, zonder welke haar nakomelingschap niet verzekerd zou zijn.

Ik heb menigmaal zoo'n ondergedoken bloem boven water gehaald en geopend en telkens vond ik, soms tot vier en vijf van die *Meliponas*.

Ze waren gevallen als slachtoffers van hun plicht; „in en door den dienst”!

Depok.

D. VAN MULLEM.
